PHOBOS

NYHETSBLAD FOR ÅRES - *kun for medlemmer*

Nr. 102, onsdag 26. mai 1993

Redaksjonelt

Sommeren ser ut til å ha kommet for å bli, selv om det var enkelte tilløp til en ikke fullt så sommerlig stemning de siste dagene. Skjønt det er jo helst regn og torden vi husker fra sommeren, likevel. Dere skal se at så snart sommerferien setter inn, så blir det raskt slutt på det fine været.
Som jeg holdt på å si, det brakte jo noe så alvorlig her på mandag. Faktisk så alvorlig at telefonen ikke ville være med lengre, selv om det viste seg å være et forbigående fenomen.

Arcon er i sitt vante gjenge, forsinkelsene sies å bli mindre for hver dag som går, og Johannes blir bare blekere og blekere hver gang de nyeste medlemstallene bringes på banen. Visse komitemedlemmer har allerede i flere dager uttrykt glede over at det er lagt ut et begrenset antall billetter til salg i år, selv om de bedyrer at det ikke er tanken å begrense antallet. "Neida, det er ikke noe problem. Det er bare å ringe bort og få justert antallet, hvis det skulle vise seg å være nødvendig."

Etter sigende er man i ferd med å lage FRP 2 i disse dager, så vi får bare håpe at den kommer i løpet av neste uke. Det er tross alt dette dokumentet som skal være grunnlaget for påmeldinger til turneringene. Selvfølgelig forsikrer komiteen at FRP 2 vil være alle forhåndspåmeldte i hende i god tid før Arcon, men vi vet jo alle hva slike forsikringer er gode for. "Jeg tror det når jeg står med den i hånden."

Det skal også se ut til å gå i orden med overnattingsmulighetene, som i år vil bli lagt til en nærliggende skole, muligens Ullevål. (Og muligens ikke, men det er en helt annen sak.) Dette med å få ordnede overnattingsforhold er en sak som komiteen årvisst har forsikret at er i boks, like til dørene ble åpnet. Men vi skal jo tro komiteen, ikke sant? (Se forrige avsnitt.)

EX CATHEDRA

Nå som den triste hverdagen igjen har senket seg over oss, er vel PHOBOS igjen falt tilbake til gamle ~~dybder~~ lengder m.h.t. sidetall. Vel, man kan ikke feire jubileum hver gang, men kanskje vi kommer fryktelig tilbake i nr. 111 eller noe slikt... Den eller de som klager, kan ihvertfall selv få bidra. Redkasjonen har vel ikke noe imot å skrive ting selv; tvert imot kan vel enkelte bare skylde på tiden de har til rådighet for at vårt kjære blad ikke er på 20 sider hver gang. Men det er jo meningen at PHOBOS skal uttrykke et noe bredere utvalg av det klubbens medlemmer kan prestere.

Men før jeg risikerer å høres ut som en utvidet utgave av "Redaksjonelt"-spalten: Det jeg mente å gi uttrykk for over, vare bare en del av en mer generell irritasjon over medlemmmenes generele unnasluntring og mangel på innsatsvilje. Hva enten det gjelder PHOBOS eller vasking, turneringer eller dugnader: Det er vanskelig å få noen til å gjøre noe som helst. Nå er ikke akkurat spillmiljøet kjent for å flomme over av innsatsvillige altruister. Likevel er det grunn til å oppfordre alle: SKJERP DERE! For å omskrive Tom Lehrer litt: "Ares is like a sewer. What you get out of it depends on what you put into it."

Vi har ambisjoner om å bli en stor, velstående og vellykket spillklubb. Skulle vi klare dette, kunne vi så begynne å forbedre tilbudet. Jeg er redd at dette er å tenke en smule bakvendt: Forbedrer vi tilbudet vært tilstrekkelig, vil vi nok både klare å tiltrekke oss mange nye medlemmer, og bli en såvel økonomisk som arrangementsmessig suksess. Vi er fortsatt ikke på mer enn nooenogførti medlemmer, og har dermed svært langt igjen til vårt offisielle vervemål for 1993 på 100.

Ellers begynner det jo å nærme seg ARCON med svimlende fart: Vi får håpe at hastigheten folk har meldt seg på med, mer er uttrykk for at Ticketmaster-systemet er nokså effektivt, enn for en reell økning i antall interesserte. Ellers snakker vi om ikke bare 1200 deltagere, men snarere 1500+. Og det finnes det ihvertfall en del mennesker i komitéen som ikke ønsker seg.

Når det gjelder ARCON, er imidlertid innsatsen fra foreningens medlemmer upåklagelig: Våre kadre dominerer både i sentralkomitéen og utvalgene. "Uten Ares stopper ARCON" er faktisk et tenkelig slagord. Her er våre kjære, fjerne slektninger på Blindern (villmenninger? trettere??) langt slappere. Bortsett fra at lokalene rent formelt er deres ansvar, og at Geir Aalberg er en nøkkelfigur i komitéen, har de gjort minimalt hittil. (Selv om både undertegnede og HansO Martinsen er med begge steder, vil vi vel begge identifisere oss med Bjølsen først -- eller hva, HansO?) Skjønt Alf Risberg har faktisk tenkt å arrangere ting i år. Vi får se, vi får se. I Ares-sammenheng er ihvertfall poenget at det kanskje ikke er fullt så spennende å stå for en rollespillturnering, eller utføre "gophertjenester" som vask & rydding, på våre faste onsdagsmøter. Men hvis slik innsats uteblir, kommer det etter forholdsvis kort tid ikke til å være noen klubb i det hele tatt. Faktisk vil vi vel da også miste lokalene -- det har vært mange nok klager til nå som det er -- og ikke engang bli det som Blindern stort sett har begrenset seg til: En gjeng som kommer sammen for å spille en gang iblant, uten videre aktiviteter av betydning, miljø eller organiserte turneringer.

Avd. For Gode Utsettelser: Vi får ikke plass til medlemslisten denne gang, men siden vi ikke har fått noen protester, regner vi med at det er OK å trykke navn, adresse, personnummer, livmål og bankkonto på alle i neste PHOBOS. Da kommer også en oppdatert og revidert utgave av VASKELISTA.

JHB

6 gale rollespillere på Interrail.

En føljetong

Herman Ellingsen

Del 7.

"Standard disclaimer applies." (Samt at jeg tydeligvis bør understreke at det er særlig krevende å rollespille en dum karakter.) (Hei, JB!)

Etter en lengre, heroisk, ferd, kommer de endelig frem til det forjettede land (Les: Spisevogna). Kjæledyret er den første som forstår at de har kommet frem.

- Mat! lyder et skrik som går gjennom marg og bein. Meg vil ha MAT!

Han flakser opphisset med vingene, flammene står ut av kjeften på ham, og Sten Hugo har et svare strev med å hindre ham i å rasere hele spisevognen. Verst går det ut over en familie på fire som har slått seg ned i spisevognen, i hastverket kommer kjæledyret til å ta feil av minstebarnets pekefinger, og en pølse, med det resultat at barnet remjer høylytt.

Etter en halv times beroligende trøst og større mengder plaster, roer barnet seg litt ned. Det gir seg igjen til å stappe i seg av pølsene, men denne gangen med et årvåkent blikk på kjæledyret.

Mens dette forgår holder Brodvall det stakkars serveringspersonalet i ånde, i et etter hvert mer og mer ampert forsøk på å kjøpe hele kiosken, og samtidig forstå hva han betaler for hver enkelt vare.

- Men er ikke Svenske mer verd enn Norske? Eller er det omvendt? Kim, hva tror du?

- Jeg er glad det kjæledyret fremdeles ikke har oppdaget at det meste av maten er der inne.

- Er du? Hvorfor det?

Kim bare sukker til svar, og prøver febrilsk å spørre om han kan få litt varm mat, men det medfører bare at det går opp for Brodvall at han kan få varm mat i toget.

Fortsettes i neste nummer.

Hvordan skrive for Phobos

2.

Ja, jeg vet hvor fristende det er å si at det helt sikkert ikke er noen som er interessert i mine tanker, meninger, og ideer.

Ja, du har helt rett. Det er ingen som er interessert. De vet ikke at du har noe spennende å si.

Det betyr ikke at det er dødfødt å skrive, hverken i Phobos, eller andre steder. Det betyr tvert i mot at du er nødt til å gjøre en innsats for å bli hørt.

Nå er det selvfølgelig et poeng at det er lettere å komme til orde i Phobos, enn de fleste andre steder. Nå er det riktignok ikke så mange som leser det, men du konkurrerer ikke om spalteplass med noen hundre av landets beste skribenter, og samtidig vil du kunne få en helt annen respons på en artikkel i Phobos.

Det er kanskje den viktigste grunnen til at noen skriver i Phobos. Det er en egen tilfredsstillelse når noen har lest det du har skrevet, og kommer bort til deg for å diskutere det. Det er liksom først da du har fått noe på trykk, at innsatsen er verd noe.

Det var i grunnen en ting til jeg ville ta opp i dag. Språket. (Hei, Kim!)

Det er alltid en fordel å skrive på et språk du behersker. Det er greit nok at de fleste av våre lesere forstår flere språk, og vi ville aldri finne på å forkaste et bidrag til Phobos bare fordi det var skrevet på engelsk. Likevel må jeg innrømme at redaksjonen til tider har stilt seg nølende til stoff, men når dette har skjedd, så har det dreid seg om den språklige kvaliteten. Det bør ikke være for mange skrivefeil, selv ikke i Phobos.

HermanEllingsen

Arbeidsledig i 1990-åra.

Arbeidsledighet har man da hatt før. Hva er det som er så spesielt denne gangen?
La oss ta en titt på hva litteraturen sier om dette med å få seg en jobb gjennom tidene:

1800 Dårligste karakter ved teologistudiet i København: "Ikke uegnet til å bekle et mindre embede i Nord-Norge."

1880 Familiefaren ser på gutten over middagsbordet. "I morgen blir du med til gruva." Neste morgen blir han presentert for formannen, hvorpå formannen tar en rask titt på noen papirer, nikker, og utleverer gruvelykta.
Fra "Frendeløs".

1930 Den unge, nyutdannede juristen henvendte seg til et sakførerkontor, og ba om å få sitte der på ett kontor, uten lønn. Der ville han sørge for å sette seg grundig inn i kontorets saker. Etter noen måneder ville han få en sak, og skikket han seg bra, så ville han etter hvert få flere saker.
(I følge de historier jussstudentene selv forteller.)

1940 Det hjalp ikke om du hadde jobb. Du fikk bare beskjed om å stille på ny jobb i morgen. Og det var best å gjøre det og, ellers kunne konsekvensene bli ganske harde.

1950 (Og forsåvidt også 1960.) Denne perioden var en gjenoppbyggningstid for landet, en tid da velstand ble bygget, og målet om "full sysselsetting for alle" ble ansett som oppnådd.

1970 "Det var ingen som kunne huske å ha ansatt ham. Plutselig en dag hadde han vært der, og siden ble de hengende med ham."
"Siste sending" av Arthur Hailey

1980 Hun leste annonsen i avisen om morgenen, troppet opp på kontoret, og ble bedt om å skrive et brev. Noen dager senere fant hun en beskjed på skrivebordet, hvor hun ble bedt om å gi lønningskontoret beskjed om hvor mye hun skulle ha i lønn.
"Hotell" av Arthur Hailey

1990 Foreldre plager sine forretningsforbindelser, kolleger, venner, og alle de kan komme på, i håp om å finne en mulighet for sønnen. Hvis de har flaks, så klarer de å sikre poden et jobbintervju. Hvis poden skikker seg svært godt på intervjuet og har flaks, så kan han ha mulighet til å få et 14-dagers oppdrag som ekstrahjelp. Da må han kunne komme på noen timers varsel, etter en telefon søndag ettermiddag.
"Siste sending" av Arthur Hailey

(Alle årstall er omtrentlige.)

Kreative løsninger, som for eksempel advokaten fra 30-tallet, er i dag utelukket. Det blir for dyrt å holde deg med kontorplass!
De vil ikke engang ta i mot et tilbud om gratis arbeidskraft, betalt av arbeidskontoret.
(Jeg har prøvd...)

Herman Ellingsen